

ת"פ 19974/07/14 - מדינת ישראל נגד א פ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19974-07-14 מדינת ישראל נ' פ (אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

א פ

הנאשמת

ע"י עו"ד טליה רם

גזר דין

רקע

הנאשמת הורשעה בעקבות שמיעת עדויות בשלוש עבירות של תקיפת קטין על ידי הורה. ואלו עיקר העובדות שנקבעו בהכרעת הדין:

הנאשמת היתה במועדים הרלוונטיים אם לשלושה בנים קטינים. שניים מילדיה הם ע, יליד שנת 2004 וא, יליד שנת 2003.

במועד סמוך ליוני שנת 2014, הנאשמת חשדה בע, כי גנב כסף מארנקה. בשל כך הרביצה לו ובעטה ברגליו, בטנו וחזהו וגרמה לו לסימן חבלה ברגלו.

ביום 30.6.14 סברה הנאשמת כי ע התעסק עם מכונת הכביסה. בשל כך תפסה את ראשו בידיה, דחפה אותו בראשו ובגבו ואיימה עליו כי תתן לו סטירה. לאחר מכן דרשה הנאשמת מא לנקות את הדירה וא ביקש ממנה שלא תכה אותו. בתגובה הנאשמת אמרה לא שלא יאמר לה מה לעשות, תפסה את ידיו ועקמה אותן ואז תפסה את ראשו בזרועה ובין רגליה. אגב כך נחבט ראשו של א בקיר. הנאשמת שבה ודרשה מא לנקות את הבית וא השיב כי אינו מרגיש טוב. בשל כך, הכתה הנאשמת את א באמצעות המטאטא.

א תפס את המטאטא על מנת למנוע מהנאשמת להכותו ובין השניים התפתח מאבק, אשר במהלכו ניסתה הנאשמת לירות על א ולסטור לו. א קרא לעזרה והנאשמת המשיכה להכותו, עד אשר שכנים אשר שמעו את קריאותיו של א הזעיקו למקום משטרה.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה התייחס בטיעונו לחומרת מעשיה של הנאשמת ופגיעתם בילדיה הקטינים. מנגד, הפנה לנסיבותיה האישיות של הנאשמת. לאור אלה, ביקש להשית על הנאשמת עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשמת שמה את עיקר הדגש בטיעונה על נסיבותיה האישיות של הנאשמת, ועל כך שהיא נעדרת כלים להתמודד עם הקשיים שבחייה. עוד הפנתה לכך שהנאשמת עברה תפנית חיובית מאז ביצוע העבירות. ביחס לעבירות טענה, כי אין מדובר בהתנהגות אכזרית או באלימות מתמשכת, אלא בארועים נקודתיים.

לאור אלה ביקשה להטיל על הנאשמת מאסר מותנה והתחייבות.

מתחם העונש ההולם

חומרת מעשיה של הנאשמת ברורה:

בארוע הראשון, הכתה הנאשמת באלימות את בנה ע בן העשר בגלל שחשדה בו שגנב כסף מארנקה. האלימות כללה מכות ובעיטות בכל חלקי גופו של ע, אשר הותירו בגופו סימן חבלה. לא מיותר לציין, כי הנאשמת נעלה נעלי עקב בזמן שבעטה בבנה.

בארוע השני הכתה הנאשמת את ע ללא סיבה ממשית, משום שחשבה שנגע במכונת הכביסה (ואין להבין מכך, כי קיימת סיבה המצדיקה הכאת ילד בן עשר). לאחר מכן דרשה מא - בנה בן האחת עשרה - שינקה את הדירה והכתה אותו משום שביקש ממנה לא להכותו. כאשר אמר א שאינו יכול לנקות את הדירה משום שאינו מרגיש טוב וסובל מפריחה, הכתה אותו במטאטא, ניסתה לסטור לו וירקה עליו. אלימותה של הנאשמת הופסקה רק כאשר הגיעו לדירתה שכנים אשר שמעו את קריאות העזרה של א.

המעשים קשים וחמורים. יותר מאשר חמורה הפגיעה הגופנית, חמורה ההשפלה של ילד אשר דוקא אימו, האדם אשר אמור להגן עליו מכל רע, תוקף אותו באלימות חסרת פשר. אין ספק כי מעשים אלו פגעו בילדים וגרמו להם לנזקים קשים. את הפגיעה אשר גרמה הנאשמת לילדיה יקח שנים לרפא, אם בכלל.

לצד זאת יאמר, כי גם הפגיעה הגופנית אשר נגרמה לקטינים היא חמורה ואין להקל בה ראש.

עבירות אלימות דומות לאלו שעברה הנאשמת מחייבות קביעת מתחם עונש רחב, אשר יכיל את מגוון המבצעים השונים: יש הנכשלים בעבירות אלו באופן חד פעמי, מקבלים אחריות למעשיהם ועושים מאמץ לתקן דרכיהם, ויש הרואים באלימות כלפי הילדים דרך "חינוכית" לגיטימית וראויה וחוזרים על מעשיהם פעם אחר פעם.

לפיכך, מתחם העונש ההולם את מעשיה של הנאשמת נע בין מאסר קצר, שיכול וירוצה בעבודות שירות, ועד שנתיים מאסר.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשמת ילידת 1981. אם לארבעה ילדים. מטיעוני הסניגורית עלה, כי לכל אחד מארבעת ילדיה של הנאשמת אב אחר, וכי אינה בקשר עם אבותיהם של שלושת בניה הגדולים, אך נשואה לאבי בתה התינוקת (אשר נולדה במהלך שמיעת התיק).

אין לחובת הנאשמת הרשעות קודמות.

הנאשמת סרבה להפנייה לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר (ר' פרוטוקול ישיבת יום 3.12.15 וכן הודעת ב"כ הנאשמת

מיום 30.12.15). לאור זאת, התייחסותה של הנאשמת לעבירות היא זו שעלתה מגרסתה בעדותה לפני, קרי הכחשה גורפת של המעשים, ללא כל קבלת אחריות או הבנה של הפסול שבהם.

התקשיתי לקבל את טענת ב"כ הנאשמת, כי מדובר בארוע בודד ולא אופייני. במלוא הזהירות יאמר, כי לא עולה מן הראיות שהמעשים מושא כתב האישום חריגים לדרכה של הנאשמת ואורחותיה.

דין והכרעה

מלבד העדר הרשעות קודמות, מכלול השיקולים בתיק פועל לחובתה של הנאשמת:

הנאשמת לא קיבלה אחריות למעשיה, אלא כפרה בהם. מיותר לומר שלא הביעה כל חרטה.

הנאשמת סרבה לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהשתתף בהליך טיפולי, אשר יסייע למנוע הישנותם של מעשים דומים בעתיד. אני מקבל את טענת ב"כ הנאשמת, כי אין לנאשמת את כלים הדרושים להתמודדות עם הקשיים אותם מציבים החיים בפניה. עם זאת, לא ראיתי כיצד נתון זה פועל לזכותה של הנאשמת, כאשר היא מסרבת לקבל כלים אלו. על פי התרשמותי, קיים סיכון ממשי כי הנאשמת תשוב ותנהג באלימות כלפי ילדיה.

מכלול הנתונים האמורים הצדיק להשית על הנאשמת עונש הנמצא במרכז של מתחם העונש ההולם, קרי מאסר בפועל, לריצוי ממש. עם זאת, המאשימה עתרה להשית על הנאשמת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. לאחר לבטים, לא ראיתי להחמיר עם הנאשמת מעבר לעתירתה של המאשימה. אאזן את ההקלה עם הנאשמת בכך שאשית עליה מאסר מותנה מכביד.

לפיכך גוזר על הנאשמת את הענשים הבאים:

- א. ששה חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום 28.6.16. ככל שלא תקבל הנאשמת הנחיה אחרת, עליה להתייצב עד השעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות במחוז הדרום.
- ב. ששה חודשי מאסר, אותו לא תרצה אלא אם תעבור כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה תוך שלוש שנים מהיום.

שתי הערות לאחר סיום

בכתב האישום יחס המאשימה לנאשמת גם ביצוע עבירות אלימות כלפי בנה הבכור, מיכאל, יליד שנת 2000 (סע' 3 לכתב האישום). ביום 22.6.15 הודיעה המאשימה כי לא תעיד את מיכאל ועל כן היא חוזרת מחלקו זה של האישום.

יש לשבח את המאשימה על כך ששקלה שנית את ענין העדתו של מיכאל ומסבירה כי יגרם לו נזק כתוצאה ממתן עדות נגד אימו - הנאשמת - פטרה אותו מעדות. לצד זאת יאמר, כי מחקירותיהם של א וע, אשר נמצאו מהימנות, עולה כי הנאשמת נהגה להכות את מיכאל דרך קבע.

אני ער לכך שלא ניתנה לנאשמת אפשרות להתגונן מפני חלק זה של האישום, ויתכן שבפיה הסברים לדברי העדים. ועם זאת, עדויותיהם של א וע מבססות לכאורה את האמור בכתב האישום (ואולי גם יותר מהאמור בו), גם ללא עדותו של מיכאל. משכך, ספק בעיני אם היה מקום לחזור מחלקו זה של האישום.

המאשימה תתן דעתה לענין זה.

הערה נוספת היא, כי מן הראיות עולה תמונה מטרידה, ביחס ליכולותיה ההוריות של הנאשמת ותפיסותיה מערכת היחסים בינה ובין ילדיה. לנוכח סרובה של הנאשמת לשתף פעולה עם שירות המבחן, אין אפשרות לשלב את הנאשמת בהליך טיפולי, לפחות לא במסגרת התיק הפלילי.

לאור זאת, יש להעביר את גזר הדין לשירותי הרווחה.

אדגיש, כי הדברים נאמרים במלוא הזהירות, ובגזירת דינה של הנאשמת הזהרתי את עצמי שלא להביא בחשבון עובדות בהן לא הורשעה. עם זאת, בשל חשיבות הדברים במבט צופה פני עתיד, ראיתי לאמרם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אדר ב' תשע"ו, 04 אפריל 2016, במעמד הצדדים.